

Bs Huỳnh Ngọc Tin - Khoa Nhi thần kinh nội tiết

Mùa hè, hòa chung vào phong trào tình nguyện, tôi đã lên đường đi đến vùng biên Lào cùng với các bạn Đoàn viên của Đoàn khoa và Tổng Đoàn Quảng Nam.

Đã nhiều lần tham gia vào phong trào tình nguyện nhưng đây là lần đầu tiên đi xa nên cảm xúc trong tôi thật khác, tôi cảm thấy rất nôn nao chờ đợi lên đường.

5 giờ sáng, cả đoàn xuất phát, vượt quãng đường hơn 300km để theo tuyến đường núi tới Tam Kỳ. Ngay khi lên cả khu Đèo Tà Oát - Nam Giang, chúng tôi vào vùng biên nghèo Đèo Rừng thu hẹp vùng sâu vùng xa của huyện Đèo Chông tỉnh Sơn Tây. “Việt - Lào sa ma khi” (Việt - Lào đoàn kết), sa bai đi (xin chào), khấc chay lay lay (cảm ơn rất nhiều), kin khu leo bo (bạn ăn cơm chưa)... là những tiếng mà các đồng chí bộ đội biên phòng Cửa khẩu Nam Giang đã bắt đầu cho chúng tôi suốt đường đi. Ngoài ra, các anh còn thông tin thêm về mặt tiếp xúc phong tục tập quán nơi đây. Vì thế, ai cũng phần khích mong chờ được tiếp xúc với nét đẹp văn hóa trên đất biên Lào.

Đến Cửa khẩu Nam Giang cũng đã gần trưa, sau bữa cơm quán nhỏ cạnh Đèo, chúng tôi được anh em đến biên phòng đón đi thăm cột mốc 717. Đây là mốc trong những cột mốc biên giới xây dựng đã lâu và trùng tu lại từ năm 2008.

Rất cảm ơn, đến cả khu bên phía biên Lào, sau khi được làm thủ tục nhập cảnh, chúng tôi bắt đầu đi trên những con đường lầy lội và những con dốc đường đèo, trên trục. Ngồi trên xe của những người biên Lào, chúng tôi không khỏi lo sợ nhưng cũng không kém phần thích thú bởi anh lái xe Lào nói tiếng Việt rất hay “hông sao đâu, quen rồi, xe này mình làm, mình con đường

Tình nguyện ở vùng biên giới Lào

Viết bởi Biên tập viên

Thứ 7, 16 Tháng 7 2014 15:10 - Lần cập nhật cuối Thứ 7, 16 Tháng 7 2014 15:27

những tháng này mà những cơn mưa chi chít!".

Bến Đục Rừng đón chúng tôi bằng cơn mưa nặng hạt. Viết Nam mùa này nắng đẹp lắm, còn Lào đang vào mùa mưa lũ. Cái không khí lạnh của núi rừng cùng với những ánh mặt trời xoe của những cơn mưa bé nhỏ ở đây đã khiến đoàn chúng tôi có một cảm giác thích thú khó tả. Chúng tôi biết những ngày ở đây chúng tôi sẽ bận rộn vì công việc nhưng chúng tôi sẽ tìm hiểu thật kỹ về những con người nơi đây...

Bến Lào ngày vui

Đục Rừng là bến còn hết sức khó khăn. Cầu bến có 33 hộ dân với 217 nhân khẩu đều là người dân tộc Tà Rưng (một nhánh người dân tộc Giẻ Triêng ở Việt Nam). Bến nơi đây chưa có điện, chưa có hệ thống nước sinh hoạt, cuộc sống của người dân vẫn phụ thuộc vào sản phẩm hái về. Nhìn những đứa trẻ còn rất nhỏ, mình mặc một chiếc áo cũ đã sờn rách trong cái lạnh thấu xương của rừng núi với chiều mà cả đoàn chúng tôi thấy nao lòng...

Có lẽ lâu lắm rồi nhân dân của bến mới nhìn thấy nhiều người khách lạ đến với họ. Họ nói, họ cảm thấy nhìn chúng tôi với những ánh mặt trời cũng nhiên thú vị. Trong những ngày tình nguyện, đoàn được bố trí ở tại trung tâm thị trấn, có lẽ đây là nơi khang trang nhất của bến. Trong những ngày ở đây, đoàn chúng tôi học thêu, dệt, dạy nấu ăn, dạy trồng cây. Trong giờ hành chính họ là bác sĩ, kỹ sư nông lâm, kỹ sư xây dựng..., ngoài giờ, họ lại trở thành đầu bếp, dọn dẹp và sinh hoạt. Tất cả là thấy song ai cũng thấy vui.

Tình nguyện n đ n v i b n Lào

Vi t b i Biên t p viên

Th t t , 16 Tháng 7 2014 15:10 - L n c p nh t cu i Th t t , 16 Tháng 7 2014 15:27

